

לעילוי נשמת

אאמו"ר הגאון רבי דב בן רבי זלמן זללה"ה

נלב"ע כב שבט תשפ"ד

אמי מורתי הצדקנית מרת שיינא בת רבי ישראל שלום ע"ה

נלב"ע יד סיון תשע"א

ולעילוי נשמת זקננו

הרב אברהם ב"ר מנחם הלוי זללה"ה

יא"צ טז אייר

פרשת במדבר תשפ"ה
שנה ט"ו

גליון תקצ"ח - 598

בִּינַת יִשְׂרָאֵל

דברי ישר

לקוטים, מוסרים ופרפראות בפשט וברדש

בפרשת השבוע ובענייני דיומא

בעריכת ישראל שלום דבורץ

סכון דברי ישר

מניינם היה ידוע ע"י מנין השבטים שנמנו לפנייהם

בְּנֵי נִפְתָּלִי במדבר א, מב

מדוע במנין כל השבטים הוסיף ל' לבני שמעון, לבני בנימין וכו' ורק אצל בני נפתלי כתב בלי ל'.

הראשונים [רבינו חיים פלטיאל ובבעל הטורים ועוד] מתרצים שהיה זה בגלל שרוב השבט היה בנות, ולכן השמיט הל' להורות זה, וראיה לזה מפרשת פינחס שמניינם היה אחרי שמותו כל הזכרים היוצאים ממצרים ונותרו רוב בנות, ובכולם שם נאמר בני ללא ל'.

בספר כף הכהן, כתב שנראה לו כי חסר למ"ד, כי נשים פטורות מלמור"ד התורה.

וראה עוד ישובים נפלאים שהובאו בדברי ישר בשנים הקודמות בשם הרש"ר הירש והנצי"ב ועוד.

בספר אבן משה לרבי אליעזר פרלמוטר זצ"ל כתב יישוב יפה ששמע בשם גדול אחד.

בפרשת כי תשא כתב רש"י כי בשנה אחת נמנו שתי פעמים, אחד אחר יום הכפורים קודם הקמת המשכן ונתנו בקע לגלגולת לעשות מהם האדנים, והמנין השני היה, אחר הקמתו באחד לחודש השני וזהו המנין האמור כאן, ולא העדיף ולא החסיר במנין זה השני יותר מבראשון.

טעם מנין זה היה כדי לדעת מנין כל שבט ושבט בפרטות ולקחת מהם השקלים לקרבנות צבור עיין רש"י שם.

במנין הראשון, נמנו כל יב' השבטים יחדיו, ועלה מניינם למנין שלם של כל ישראל, אבל במנין כאן שמנו כל שבט ושבט ופירטו כמה היה בכל שבט.

כאשר מנו את השקלים לפי כל שבט, אמרו המונים את השקלים, 'אלו השקלים הרי הם שייכים לבני שמעון לבני יהודה וכו' וכל פעם שמנו את השבט הוסיפו מניינו למספר השקלים שנמנו, אבל כשהגיעו לשבט נפתלי שנמנה אחרון, לא היו צריכים מעיקר הענין "לספור" את השקלים, כי ידעו שכך הוא הסכום, שהרי לא נשתנה מניינם של ישראל. לכן אמר בני נפתלי, כלומר בני נפתלי ידועים שהמה כך וכך והוא כאשר תחשב ותסיר מהמנין הכללי של כל ישראל שהוא שש מאות אלף שלשת אלפים חמש מאות וחמשים, את סך המנין הכללי של יא' השבטים תדע בבירור כמה הוא מספר של בני נפתלי.

בסיום דבריו מציין לכך שגם בבני ראובן לא אמר לבני, ומבאר ששם הקדים ואמר ויהיו וזהו במקום הל'.

כאשר עושים רצון ה', נחשב שהקב"ה בעצמו עשה

כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה

וַיִּפְקְדֵם בְּמִדְבַּר סִינִי במדבר א, יט

כתב הכהן הגדול מאחיו רבי אהרן כהן זצ"ל בבית אהרן כי יתכן לפרש הכתוב שאמר וַיִּפְקְדֵם הולך על הקב"ה שעיקר המנין זה מה שהוא מנה אותם מתוך חיבתו, ומה שאמר בתחילה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה לומר כי מה שעשו כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה נחשב כמו שהקב"ה בעצמו מנאן, וכתב על הפירוש, וזה נכון בע"ה.

שבטים בסכנה

וַיְהִיו בְּנֵי רְאוּבֵן בָּכֹר יִשְׂרָאֵל

תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם

בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלְתָּם במדבר א, כ

לְבִנֵי שְׁמֵעוֹן תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם

לְבֵית אֲבֹתָם פְּקֻדֵּי בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת

לְגִלְגָּלְתָּם כָּל זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה

וְיַמְעֵלָה כָּל יֵצֵא צֶבֶא במדבר א, כב

בשבט ראובן ובשבט שמעון הוסיף ואמר לְגִלְגָּלְתָּם.

בשבט שמעון הוסיף גם המילה פְּקֻדֵּי.

על מה שאמר לְגִלְגָּלְתָּם פירש רש"י שהיה זה על פי שקלים - בקע לגולגולת.

במלאכת מחשבת מוסיף לבאר מדוע הוזכר ענין הפקידה בבקע לגולגולת דוקא בשני שבטים אלו.

כבר ידענו כי טעם מחצית השקל להנצל מעין הרע, ואף אם זה נאמר על כל ישראל, אבל בשבטים ראובן ושמעון נצרך לזה יותר.

כי היו שבטים אלו מוכנים לפורענות, ראובן בעדת קרח ושמעון בבעל פעור.

לכך כתבה התורה בערבות מואב בפקודי ראובן בלועי קרח להגיד שבגללם נתמעטו, גם שבט שמעון ראינו שנחסר עד מאד שכלם נפלו משבטו.

הרי לנו ששני אלה השבטים מזומנים ליום רעה בחטאם ועל כן צריכים אלו להשמר ביותר מעין הרע ולא יהיה נגף בפקוד אותם.

לפיכך הזכיר כאן לגלגלותם על שני אלו לבד כי הוצרכו השקלים להם יותר מכל שאר השבטים.

בשמעון היה ענין נוסף על ראובן, כי מכת שבט שמעון הייתה גדולה ממכת שבט ראובן, עד שהיה צריך להוסיף בו את פְּקֻדֵּי, להודיע כי תמיד היה פוקד שבטו לידע חסרונו, ודווקא בגלל זה היה הנגף מתמיד בו כי אין הברכה מצויה בדבר המנוי.

להפריד הפורענות משאר העם

אֲךָ אֶת מִטָּה לֹוִי לֹא תִפְקֹד וְאֶת רִאשֵׁי
לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר א, מִט
וְהַלְוִיִּם יִחַנו סְבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְלֹא
יִהְיֶה קֶצֶף עַל עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר א, נג

כתב המלאכת מחשבת טעם לכך שהלויים נפקדו לבדם, הואיל והלויים מזומנים לפורענות במשאם ובפקודתם סביב למשכן כמו שאמרו חז"ל שבארון היה מכלה בהם, על כן המה לבדם ישאו את עון המשכן ושלוש על ישראל. שאם יפקדו אותם במנין בני ישראל יחשבו כולם לעם אחד, וכאשר יהיה קצף בגשתם אל הקודש, כל העם יענשו. על כן יפקדום לבד ולהם לבדם ניתנה השמירה וכל בית ישראל נקיים.

שבת לוי חטא במרגלים אבל לא נענשו

אֲךָ אֶת מִטָּה לֹוִי לֹא תִפְקֹד בַּמִּדְבָּר א, מִט
בפירוש השני פירש רש"י, לפי הקדוש נכון הוא שעתידה לעמוד גזירה על כל הנמנן מן עשרים שנה ומעלה שימותו במדבר, אמר אל יהיו אלו ככלל, לפי שהם שלי, שלא טעו בעגל. בספר ביאורים על רש"י על התורה מרבי נתן ברבי שמשון שפירא (נדפס בשנת ש"ג), שואל הרי מה שמתו במדבר היה זה בגלל חטא המרגלים ולא בגלל חטא העגל, והיה צריך לומר שבגלל זה ולא בגלל העגל. ותירץ כי בחטא המרגלים גם הלויים חטאו, רק בעגל לא טעו, ומה שלא נענשו, כי העונש היה על שני העבירות, על חטא העגל ועל חטא המרגלים, וישראל נענשו בשביל השני עבירות כמו שמוכיח רש"י בפרשת שלח לך (במדבר יד, לד) שנאמר תִּשָּׂאוּ אֶת עֲוֹנֵיכֶם [לשון רבים] ולא נאמר תִּשָּׂאוּ אֶת עֲוֹנֵיכֶם, אבל בחטא המרגלים עצמו כן חטאו הלויים. הוא מה שאמר כאן שמנאן בנפרד כי לא נענשו במיתה כי חטאו רק בחטא אחד ולא גם בחטא העגל. [ראה כעין זה בשפתי חכמים]

בגיל חודש אי אפשר עדיין לדעת לפי הגולגלת

אם זכר או נקבה

פִּקֹּד אֶת בְּנֵי לֹוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם
כָּל זָכָר מִבֶּן חֹדֶשׁ וּמַעְלָה תִּפְקְדֵם בַּמִּדְבָּר ג, טו

כתב בספר המליצות בשם אחד מהמחברים שבפקידת בני ישראל נאמר שהפקידה לגולגלותם, אבל בבני לוי לא נאמר גולגלות.

והביאור בזה, כי רק בבני ישראל היה אפשר לפקדם לגולגלות לפי שכבר היו בן עשרים וניכר בין זכר לנקבה אבל פקודת הלויים שהיו מבן חודש לא היה אפשר לפקדם לגולגלות, כי על פי צורת הפנים אין ניכר בגיל זה ההבדל בין זכר לנקבה.

ומוסיף ומדגיש כי וודאי אין הכוונה שבאמת היה ההכרח לבדוק אם זה הבן חודש זכר או נקבה, שהרי כבר אמר במדרש על פי ה' - שהיתה השכינה מקדמת ובת קול היתה יוצאת ואומרת כך וכך תינוקות יש באהל זה, ובפועל לא היה צריך לבדוק אם זכר אם נקבה.

היו לי ועשו בשבילי

וְלִקְחֶתָּ אֶת הַלְוִיִּם לִי אֲנִי ה' בַּמִּדְבָּר ג, מא
כתב רבי משה דוד וואלי כי כשם שהיו לי ועשו בשבילי לשעבר כשקלקלו האחרים בעון העגל, כך יהיו לי ויעשו בשבילי עכשיו.

בהמה אחת פטרה בכורות רבים

וְאֶת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת
בְּהֵמָתָם בַּמִּדְבָּר ג, מה

כתב רבי יוסף בכור שור וְאֶת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמָתָם של ישראל, אבל לא נתן הקדוש ברוך הוא קפידה למניין הבהמות, אלא בהמה אחת של לויים פוטרת כמה בהמות מבכורות של ישראל.

מקור דבריו הוא במסכת בכורות ד: אמר ר' חנינא: שה אחד של בן לוי פטר כמה פטרי חמורים מישראל. ודנה הגמ' מהיכן ידענו דין זה, ולמסקנה מביאה הגמ' את פסוק זה שמתוך שלא נאמר בהמה תחת בהמה או בהמתם תחת בהמתם, אלא בהמת תחת בהמתם, שמע מינה שאחד פטר רבים.

למה לדורות לא יפטרו בכורי הלויים את בכורי ישראל

וְלִקְחֶתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת
שָׁקִלִים בַּמִּדְבָּר ג, מז

וכן לדורות, כל בכור ישראל נותן ה' שקלים לכהן. שואל רבי יוסף בכור שור ואם תאמר: מפני מה אין בני הלויים הנולדים מכאן ולהבא פוֹדִין הבכורות שיוולדו להם לישראל מכאן ולהבא. יש לומר: הלויים נולדים מן הלויים הללו שפדו את הבכורות, וכל הבכורות אינם נולדים מן אילו הבכורות שנפדו, אלא מכל ישראל שלא נפדו, ואותם שהם מן הבכורות שנפדו אינם יודעים, לפיכך צוה הקב"ה לפדות כל הבכורות שיוולדו מכאן ולהבא.

דגלי עם פדויי בזרוע חשוף

כתב הקדוש רבי אנשלה אנשטרוק הי"ד במדרשי התורה - שמעתי זה שבכל מטה האמצעי שבארבע דגלים נזכר בסוף שמותיהם אֶל- בדגל יהודה - האמצעי נתנאל. בדגל ראובן - האמצעי שלומיאל. בדגל אפרים - האמצעי גמליאל. בדגל דן - האמצעי פגעיאל. לקיים מה שנאמר פִּי אֲנִי ה' שָׁכַן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר לה, לד). וכן בנשיאים בחנוכת המזבח (פרשת נשא) סידרם לפי הסדר הזה, זה אחר זה: נתנאל בן צוער ביום ב'. שלומיאל בן צורישי ביום ה'. גמליאל בן פדהצור ביום ח'. פגעיאל בן עכרן ביום י"א. כעת נחבר את מספר הימים, ב'ה'ח'י"א, נגיע למספר כ"ו, זהו חשבון שם הקדוש ה'י"ה.

דברי ישרים

פרשת השבוע לצעירי העאן

גליון מט"ז 449

ערך ע"י ישראל שלום רבוצן
בהוצאת מכון דברי יושר

פרשת במדבר תשפ"ה

במה בפרישה

תמצית דברי הפרשה
בשילוב פרושים ודרושים

ילדים יקרים וחביבים!

פרשת השבוע פותחת את חמש
הפקודים או בשמו המפורסם יותר -
ספר במדבר.

בפרשה נקרא על הצווי לפקד
ולספור את בני ישראל להודיע כמה

חביבים הם לפני הקדוש ברוך הוא, במנין זה סיעו בידי
משה ואהרן גם נשיאי השבטים איש על שבטו.

במדרש מספר כיצד התנהל המפקד: כל אחד
מישראל עבר לפני משה ואהרן והזכיר את שמו
לפניהם, והם בקשו רחמים על כל אחד ואחד מבני
ישראל וברכו כל אחד ואחד.

במנין זה שעלה למספר שש מאות אלף שלשת
אלפים חמש מאות וחמשים, נמנו רק בני ישראל מגיל
עשרים שנה ועד בני ששים וללא שבט לוי שנמנו
בנפרד.

נקרא בפרשה על היעוד שהקדוש ברוך הוא יעד
את בני לוי לעבוד את עבודת המשכן וכליו ולעמד על
משמרת הקדש.

נתבונן במעלתם הגדולה והעצומה של בני ישראל
כאשר נקרא בפרשה על החלוקה של השבטים
לארבעה מחנות ודגלים וצורת חנייתם מסביב למשכן
חלוקה המקבילה לארבעת מחנות המלאכים הסובבים
בשמים את מקום השכינה, ואף כאן בעולם הזה מקיף
מחנה ישראל את מחנה לויה ומחנה שכינה - מקום
המשכן.

מתוך דברי התורה נראה את מעלתו של המלמד
את בן חברו תורה, שהוא נחשב כאלו הוא ילדו, ואפילו
אם אבי התלמיד גדול כאהרן הכהן הגדול, אבל בניו
שלמדו תורה מפי משה נקראו תולדותיו של משה.

בהיות שבט לוי השבט הנבחר לשרת את השם לכן
נצטוו לפקד את בני לוי בנפרד מבני ישראל, שבט זה
נמנה מגיל חדש ימים, ונס גדול היה במנין זה, משה

היה עומד על פתח האהל והקדוש
ברוך הוא היה אומר לו באהל זה
יש ארבעה תינוקות, וכך בכל אהל
ואהל היה משה עומד בפתח
והקדוש ברוך הוא היה אומר לו
כמה תינוקות באהל זה.

לאחר שנמנו הלויים, צוה השם למנות את כל
הבכורות הזכרים של בני ישראל מבן חדש ומעלה,
ולפדות אותם או כנגד הלויים או בחמשה סלעים.

בסוף הפרשה, התורה מצוה ומפרטת את עבודת
בני קהת באהל מועד, שעליהם היה מוטל לשאת את
הארון והשלחן המנוחה והמזבחות, וזכו שאת עבודתם
הם נשאו בעצמם בכתפיהם, אך בסופו של דבר לא הם
נשאו את הארון אלא הארון נשא אותם והם היו אך
נראים כאלו הם נושאים אותו.

מכיון שבמשא בני קהת היה את ארון העדות,
מזהירה התורה באזהרה מיחדת את הכהנים והלויים
שישמרו שמירה מיחדת בעת שמוציאים את הארון
ממקומו בקדש הקדשים למסע המחנות.

חז"ל אומרים שמי שרוצה לקנות את התורה בקנין
אמת צריך לשים את עצמו כמדבר, לותר על כל הבלי
תענוגות העולם הזה, ולשאף רק אל התענוג האמתי
והנצחי למוד התורה.

פרשת השבוע רומזת את ענין המדבר, וזה רק רמז
אחד מהרמזים המקשרים את השבת למעלות הקנין
ולמוד התורה, נזכיר רמז נוסף שיש בפרשתנו הרומז
למה שזוכה מי שלומד את התורה, בסוף הפרשה נקרא
על הלויים נושאי הארון, ארון העדות הוא כנגד
התורה, כמו שכתוב קודם, לא הלויים נשאו את הארון,
אלא הארון נשא אותם, כך הלומד תורה וקונה את
קניניה זוכה שהתורה מרוממת אותו ומגדלתו.

שבט שלו' ומברך!

מִגְדָּלוֹת לְשִׁלְחַן שִׁבָּת

שִׁבְט הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל

הזכות הגדולה הזו, להחזיק את העולם, לשמור על כולם. בספר 'בדרך עץ החיים' על תולדותיו של רבנו בעל ה'אבן האזל', רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, מספר שפעם הוא השתתף בכנסו רבנים, ובין השאר היו שם רבה של סלבודקה שהיה תלמיד חכם מפלג בתורה ויראת שמים - רבי משה דנישבסקי, ורבי חיים לייב מישקובסקי שאף הוא היה ידוע ומפורסם כלמדן מפלג וצדיק.

בעת אחת ההפסקות באסיפת הרבנים, ישב רבי איסר זלמן בחדרו של רבי משה דנישבסקי והדלת הייתה פתוחה למסדרון.

באותה העת התהלך רבי חיים לייב מישקובסקי הלוח ושב בפרוזדור כשהוא שקוע בלמוד.

בכל פעם שהיה רבי חיים לייב עובר ליד פתח החדר שבו ישבו הרבנים, היה רבי משה קם מכסאו ועומד מלא קומתו לכבודו של רבי חיים לייב.

משהבחין רבי משה במבטי התמיהה של רבי איסר זלמן למעשיו, פנה אליו ואמר לו: רואה אנכי שהנך תמה על הנהגתי זאת, אם כן, אספר לך מי הוא רבי חיים לייב:

בעיר אישיושק היה כולל, בכולל זה למד רבי חיים לייב.

באותם ימים הייתה, רחמנא ליצולן, מגפה נוראה בכל האזור, שהפילה חללים רבים, בכל האזור היא פגעה, חוץ מעירה אחת: אישיושק, שם לא נפגע איש.

רבה של אישיושק באותם ימים היה רבי אברהם שמואל מחבר הספר "עמודי אש".

באחד הימים אמר רבי אברהם שמואל לאחד מלומדי הכולל, רבי מנחם סרקובסקי שהיה תלמיד חכם עצום, "יודע הנך מפני מה לא פוגעת המגפה בעירנתנו אישיושק? האברך הזה, רבי חיים לייב שלומד כל יום במשך רוב שעות היום בעמידה - הוא זה אשר עוצר את המגפה ומונע בעדה מלחדר לגבולנו".

המשיך רבי משה דנישבסקי לספר לרבי איסר זלמן כיצד ראו עין בעין את גדל שמירתו של רבי חיים לייב על יושבי העירה בזכות התורה שעסק בה. חמיו של רבי חיים לייב, היה גר בעיר לידיא שהייתה רחוקה מאזור המגפה, כששמע חמיו שיש מגפה באזור אישיושק, בקש מחתנו רבי חיים לייב שיחזור ללידיא, נעתר רבי חיים לייב לבקשת חמיו ונסע ללידיא.

מיד איך שהוא יצא מאישיושק, החלה המגפה לפגוע גם בתושבי עירה זו!

כאשר היה רבי איסר זלמן מספר את הספור, היה מתרגש מאד ועיניו זלגו דמעות.

הנה לנו עדות אמת, חזק לדבר, ההגנה האמתית, השמירה היחידה, היא לומדי התורה.

לא סתם ללמד, אלא לעזב הכל! ורק ללמד וללמד וללמד, ולדעת שהאחריות המטלת על הלומד היא עצומה, ושכרה אף הוא לאין ערך, כי כל המציל נפש אחת מישראל, כאלו קים עולם מלא, על אחת כמה וכמה כשהוא מציל עולם מלא!

לדורי דורות הצטוו הלויים להיות השומרים סביב למשכן ה', בתחלה זה היה במדבר, ואחר כך כשנכנסו לארץ ישראל ונבנה בית הבירה, המשיך תפקידם של שבט לוי להיות שומרי משמרת ה'.

שבט לוי, לא היו צריכים לשמור שלא יכנסו פולשים אל המשכן, לא הייתה זו שמירה במשגים הדלים שלנו, היכל ה' לא צריך שמירה, להפך, המשכן הגן על כל סביבתו, על כל העולם, הוא הגן על עם ישראל, עד כדי כך שאם היה מתקרב עקרב ליהודי, היה יוצא זיק אש מבית קדש הקדשים והיה שורף את העקרב שלא זיק את היהודי.

אם כך, על מי הם שומרי?

התשובה היא: על עם ישראל שלא יזק ולא יפגע!

איך? על ידי שהם למדו תורה.

הנצי"ב מואלוזין אומר שכבר אז במדבר, כשכלם היו בני דור דעה ועסקו בתורה, היה לשבט לוי תפקיד מיוחד, להסיר מהם כל על שבעולם ולטול על עצמם על של מלך, לשמור משמרתו, ומהי המשמרת? לעסק בתורה.

כן, כל דור המדבר עסק בתורה, אבל בני לוי עסקו בתורה מתוך הצווי של שומרי משמרת ה'.

על ידי למוד התורה של שבט לוי, הייתה שמירה על כל ישראל, התורה שלהם, היא זו שהגנה על כולם, זה התפקיד שלהם וזו החובה שלהם, עם כל האחריות הכרוכה בכך.

ושמירה זו המשיכה גם כשנכנסו לארץ ישראל, שבט לוי ממשיך עם המצוה המטלת עליו, ומגנים בני השבט על כולם, על ידי למוד התורה.

וכשבעונות חרב בית המקדש, האם תם תפקידו של שבט לוי? ודאי וודאי שלא, לא די שלא תם, אלא אנוחנו צריכים את השמירה הזו יותר ויותר, שהרי כאשר היו המשכן ובית המקדש, היו אלו יחד עם תורת הלויים מגנים עלינו, וכעת כאשר חסרנו זאת, צריכים הלויים להוסיף בשמירתם כנגד מה שחסרנו בחרבן.

מי הוא היום ה"שבט לוי" שמגן על עם ישראל?

עונה על כך הרמב"ם בפסק הלכה בסוף הלכות שמיטה ויובל, שכל אחד יכול להיות "שבט לוי", גם אם משבט יהודה או בנימין או כל שבט אחר.

הרמב"ם כותב שפדי להיות "לוי", צריך להיות עובד ה' לגמרי, ולהסיר מעצמו כל על אחר.

רק לשבת וללמד תורה ולקיים את מצוות ה', רק זה ולא שום דבר אחר.

אז מי הם שבט לוי היום?

מי שיושב ולומד תורה באמת ובתמים.

ותלמידי חכמים אלו שיושבים ועוסקים בתורה, מועילים לעולם את התועלת האמתית, הם השומרים על עם ישראל, הם המגינים על כל ישראל בכל מקום שהם, רק הם, ולא אף אחד אחר, לא צבא אנשים ונשק ובדאי לא של שלטון פורק על, לא מטוס חמקן ולא טיסו המתהלל, לא מירט ולא מי שמשגר אותו, לא "מאבטח" ולא שוטר עם או בלי מדים, רק לומדי התורה!

דבר זה הוא כל כך פשוט וברור, אבל תמיד כדאי להתחזק בזה, ומעל לכל לשאף שאיפה אמתית ולומר ולקוות - גם אני רוצה להיות "לוי", גם אני רוצה להיות בעל